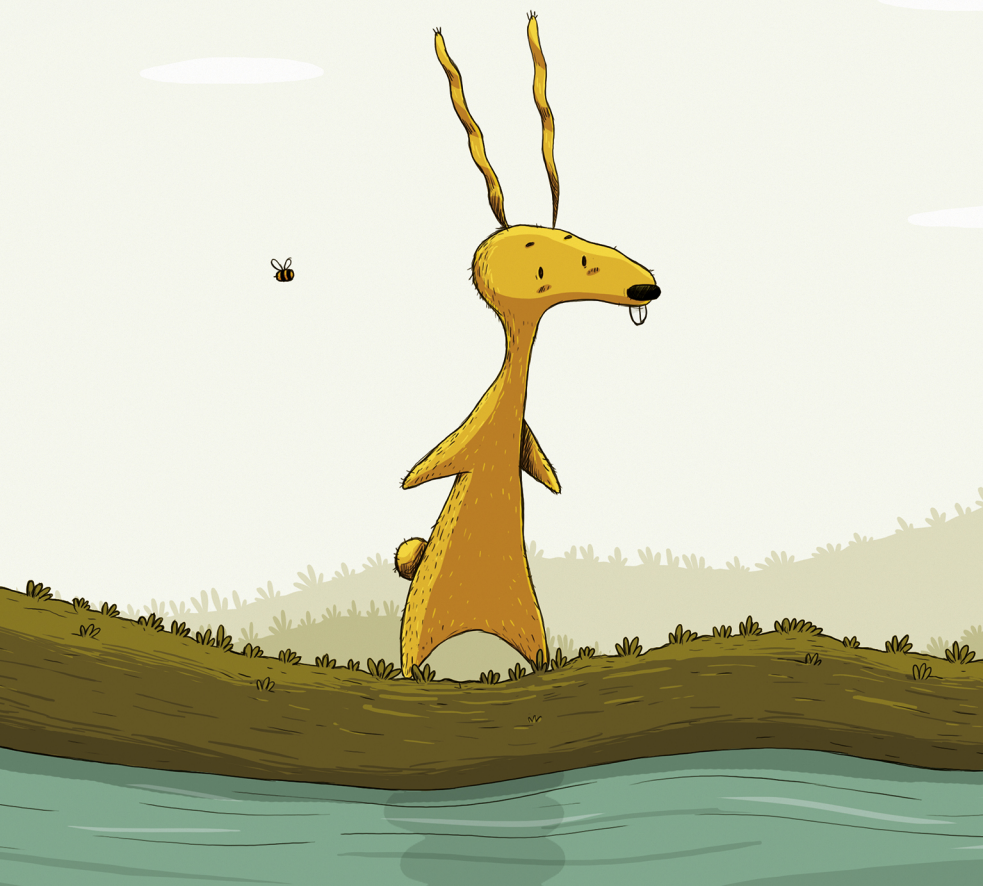

EL MICALET GALÀCTIC

Com m'agradaria que estigueres ací

Charo Pita

Dibuixos de Dani Padrón

La sorpresa

Una vesprada, Llebre estava al Prat, gitada a la vora del riu.

A l'ombra d'uns matolls, escoltava el brunzit dels insectes i el murmuri de l'aigua.

Feia ja temps que descansava quan, de sobte, va arrugar el morro, va estirar les orelles i va seure, amb les potes del davant ben dretes.

Hi havia alguna cosa nova en l'aire. No podia olorar-se, però es movia suaument, cantant a cor amb el riu. Era una remor nova...

–Una sorpresa! –va pensar Llebre i va moure les orelles perquè li pareixia una idea fantàstica.

Però es va frenar. Que estrany! Ja no ho sentia.

Llebre es va girar cap al nord. Després, es va girar cap al sud, l'est, l'oest... El so havia desaparegut!

–Màgia! –va dir.

I tornà a deixar-se caure. De sobte, va fer un salt.

–Li passa alguna cosa, amiga Llebre? –va preguntar Abella, que passava per allà.

–Ja està ací! –va exclamar Llebre.

–Què?

–El so. És agut com el cant d'un teuladí, però més trist.

–Jo no sent res de res.

–Ve navegant riu avall... Ja està ací una altra volta!

–És que...

–Xst!

Abella es va parar damunt d'una fulla, va escoltar amb atenció i... per fi ho va sentir. Era un so molt dèbil.

Llebre s'acostà a la vora del riu i va observar atentament. La seua vista no era gaire bona però així i tot va poder veure'l. Era un paquet menut. Baixava portat pel corrent. Llebre va imaginar que es tractava d'alguna cosa molt valuosa, navegant aigües avall. Un tresor que tentinejava en xocar contra les pedres del riu. Atreta pel tresor, es va posar de seguida alerta.

–El corrent és molt ràpid –es va dir–. He d'actuar de pressa.

Amb molta precaució, va posar una pota dins l'aigua.

A Llebre no li havia agradat mai l'aigua. Era fresca per a beure'n i agradable a l'oïda, però massa freda. La pluja la posava trista però el riu era molt pitjor. Mullava més que la pluja.

A pesar de tot, aquella vesprada, llebre no tenia temps de pensar en tot allò.

Hi havia un tresor dins del riu!

De manera que, per primera volta en la seua vida, va respirar profundament, va tancar els ulls i el nas, va agafar espenta i... va saltar.

Primer va xocar contra l'aigua. Després va començar a afonar-se. Morta de por, va xipollejar, omplint les vores del riu de gotes platejades.

Les granotes deixaren de raucar en senyal de protesta.

Els peixos van moure les cues, feren el morro tort i s'apartaren, enfadats.

Els insectes, molt enutjats, bronziren més fort.

Les sargantanes despertaren de la migdiada i s'amagaren davall les pedres.

Dins l'aigua, Llebre va notar que els pulmons estaven a punt de rebentar-li.

–Què fas? –va cridar Abella–. Que no estàs bé del cap? Si no saps nadar...

–Aggg! –va respondre Llebre.

–S'ofegarà! Que algú l'ajude!

Abella agitava les ales, molt nerviosa. No sabia què fer. Només els salmons podien ajudar-la, però tots sabien que els salmons no ajuden mai.

En aquell moment, Llebre es va agafar a una fusta que surava. Va reunir tota la seua força, va agafar espenta i va pujar al tros de fusta. Remullada i ofegant-se, va seure damunt la taula de fusta.

Encara havia de tornar a la terra ferma, però va tindre sort perquè el riu la portava en la direcció adequada.

Tremolant, Llebre va començar a remar amb les potes de davant. I ja estava a punt d'arribar a la vora quan, de sobte, es va quedar més erta que un pal. Només movia les orelles enormes, que giraven dalt del seu cap com si foren antenes.

–Però què fas? –li va bronzir Abella a l'orelleta.

Damunt la taula de fusta, Llebre es va moure, nerviosa, perquè a penes podia mantindre's en equilibri.

–Ja està ací una altra volta! –va murmurar, excitada.

No hi havia dubte. El seu tresor! Sonava com el cric-cric d'un grill però més fràgil, com si les ales del grill foren de vidre.

I sonava molt a prop, al costat del canyar.

Llebre va fer un salt.

Abella no es podia creure allò que veia.

Llebre, impulsada per les potes de darrere, va volar per damunt del riu. En l'aire, estirava primer una pota i després l'altra, intentant agafar alguna cosa. Abella va pensar que pareixia un esquiol famolenc que intentava agafar una nou; però al riu no hi havia nous. I llebre no era un esquiol.

Abella no entenia res. Havia sentir parlar de la febre del riu. Era una malaltia molt perillosa que feia embogir els animals... No va tindre temps de pensar res més. Les canyes es doblegaren pel pes de Llebre. Després, com que eren molt flexibles, tornaren a la seua posició, disparant l'animal a l'altra vora.

Amb un crit de victòria, Llebre va volar per damunt de l'aigua i va caure a prop d'Abella.

–Ja el tinc! –va exclamar Llebre, envoltada per un núvol de pols.

–Enhorabona! –li va respondre Abella–. Fa un minut no hauria apostat ni un gra de pol·len per la teua vida.

–Ja és meu! Mira, ací el tinc!

–Amiga Llebre, què tens?

–El tresor!

–Quin tresor? Si només és una botella!

Abella tenia raó.

Entre les potes de Llebre hi havia un objecte de vidre. Pareixia un miracle que no s'haguera trencat.

Llebre va acariciar la botella amb el morro, la va notar vibrar suaument i es va estremir d'alegria.

–Què hi ha dins? –va preguntar Abella.

Un raig de sol va travessar el vidre. Ben cert que dins la botella hi havia alguna cosa. Semblava un parrac de tela o un tros de paper o...

–És un missatge –va sentenciar Abella–. Algú deu estar en perill. Haurem de trencar la botella.

–D'això res –va replicar Llebre.

–I si qui ha enviat el missatge s'ha perdut en un bosc?

–No ho crec.

–I si qui ha enviat el missatge s'ha perdut en un bosc on està a punt de fer-se de nit?

–No ho crec.

–I si un monstre amb les dents llargues, que només ix de nit, viu al fons del bosc on s'ha perdut qui ha enviat el missatge?

–No ho crec.

–No ho creus? Si és així, me'n vaig.

–Per què?

–Perquè en el món de les abelles no hi ha cosa més fava que rebre un missatge en una botella i no llegir-lo. Adeu.

–Un moment! T'assegure que m'agradaria llegir el missatge, però no vull trencar la botella.

Llebre i Abella es quedaren durant un temps en silenci, mirant la botella. No s'assemblava a les botelles velles i cobertes de molsa que navegaven riu avall.

–Estic d'acord amb tu –sospirà Abella–. No podem trencar-la.

–Si és així –va murmurar Llebre–, haurem de buscar una altra forma de traure el missatge.

I, botant lleugera, Llebre es va dirigir cap al Gran Pou.